

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 januari 2020 met nummer RvVb-A-1920-0443
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0278-A

Verzoekende partij	de heer Henri VAN CAUWENBERGHE vertegenwoordigd door de heer Robbe DEBERGH en Danny WIELS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8550 Zwevegem, Deerlijkstraat 58A
Verwerende partij	de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR van het agentschap RUIMTE VLAANDEREN, afdeling West-Vlaanderen vertegenwoordigd door advocaat Yves FRANCOIS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8790 Waregem, Eertbruggestraat 10
Tussenkommende partij	de nv ASPIRAVI vertegenwoordigd door advocaat Gregory VERHELST met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Uitbreidingstraat 2

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 19 december 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 oktober 2016.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor de bouw van een windpark bestaande uit 3 windturbines en 2 middenspanningscabines langs de E17.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 8540 Deerlijk, Hoekstraat zn en te 8790 Waregem, Blauwe-Zwaanstraat zn/Mosschaardstraat zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie B, nummer 988A en sectie F, nummers 345A, 347, 425, 426A Waregem.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met een tussenarrest van 8 mei 2018 met nummer RvVb/A/1718/0830 heeft de Raad de aangevoerde middelen verworpen uitgezonderd het eerste onderdeel van het vierde middel waarover een prejudiciële vraag is gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Het Grondwettelijk Hof heeft deze prejudiciële vraag beantwoord met een arrest met nummer 103/2019 van 27 juni 2019.

Met een arrest met nummer 244.866 van 20 juni 2019 heeft de Raad van State het cassatieberoep aangetekend door de verzoekende partij tegen het tussenarrest verworpen.

De Raad heeft met een beschikking van 30 juli 2019 de partijen uitgenodigd om een aanvullende nota in te dienen. De partijen dienen ieder een aanvullende nota in.

2.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 12 november 2019.

De heer Robbe DEBERGH voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat advocaat Yves FRANCOIS voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Gregory VERHELST voert het woord voor de tussenkomende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING – TUSSENKOMST – FEITEN – ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN: EERSTE, TWEEDE, DERDE, TWEEDE ONDERDEEL VIERDE MIDDEL, VIJFDE EN ZESDE MIDDEL

Voor de behandeling van deze onderdelen kan verwezen worden naar het tussenarrest van 8 mei 2018 met nummer RvVb/A/1718/0830.

IV. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste onderdeel van het vierde middel

Met een tussenarrest van 8 mei 2018 met nummer RvVb/A/1718/0830 heeft de Raad de volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

“ ...

Schendt artikel 26bis van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat voormeld artikel zo moet uitgelegd worden dat deze bepaling geen beoordelingsvrijheid voor de rechter of een grenswaarde zou toelaten en er zich tegen verzet dat er een vergunning wordt verleend voor activiteiten die, rekening houdende met de milderende maatregelen, slechts zeer beperkte of niet-betekenisvolle negatieve effecten kunnen hebben op de natuur in een VEN-gebied, terwijl overeenkomstig artikel 36ter van hetzelfde decreet in de speciale beschermingszones aangeduid in het kader van de Habitat- en Vogelrichtlijn slechts een principieel verbod bestaat om een vergunning te verlenen ingeval er sprake is van een “betekenisvolle aantasting” van de natuurlijke kenmerken van de speciale beschermingszone?”

...

Het Grondwettelijk Hof beantwoordt de prejudiciële vraag in het arrest met nummer 103/2019 van 27 juni 2019 ontkennend.

Standpunten van de partijen na het arrest van het Grondwettelijk Hof

1.

De verzoekende partij stelt in essentie dat volgens het Grondwettelijk Hof bij de verscherpte natuurtoets *ex artikel 26bis* Decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: Natuurdecreet) geen schadedrempel is ingeschreven.

Er is volgens haar geen discussie mogelijk dat er onvermijdbare schade dreigt aan de natuur, in of minstens gelieerd aan het VEN. Er geldt geen exclusiviteitscriterium waarbij vereist zou zijn dat de geviseerde natuurelementen zich enkel in het VEN-gebied zouden situeren.

Vermits er geen schadedrempel vervat zit in artikel 26*bis*, hoeft er geen sprake te zijn van een betekenisvolle aantasting van de natuur in het VEN, noch van significante effecten op de natuur in het VEN-gebied. De interpretatie van artikel 26*bis* Natuurdecreet die stelt dat elke onvermijdbare en onherstelbare schade vermeden moet worden is grondwetsconform. De tussenkomende partij moet aantonen dat de onvermijdbare schade die veroorzaakt wordt op de natuur in het VEN-gebied geen onherstelbare schade veroorzaakt.

De verzoekende partij wijst op de vaststellingen in het tussenarrest van de Raad en voert aan dat het spontaan herstel waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet mogelijk is en dat de activiteit niet alleen onvermijdbare maar ook onherstelbare schade met zich meebrengt. Iedere schade aan de natuurwaarden, hoe beperkt ook, is voldoende om te besluiten dat er geen vergunning verleend kan worden wanneer dit leidt tot onvermijdbare en onherstelbare schade. Zij stelt ook dat het Grondwettelijk Hof zich aansluit bij de visie van de Raad van State die werd vooropgesteld in de arresten waarbij de milieuvergunningen uit 2012 en 2013 werden vernietigd.

De verzoekende partij wijst erop dat de Raad over de bevoegdheid beschikt om na te gaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan geen kennelijke onredelijke beoordelingsfout heeft begaan bij het beslissen of de onvermijdbare schade al dan niet herstelbaar is. Zij wijst daarbij op het gegeven dat het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos gebaseerd is op de verscherpte natuurtoetsen van 2011 en 2015 waarbij in het eerste advies vastgesteld wordt dat er inzake vogels een beperkte blijvende impact is, terwijl in 2015 wordt vastgesteld dat er geen permanente negatieve effecten optreden, zonder dat er bijkomend onderzoek werd gevoerd. Het exclusiviteitscriterium dat de tussenkomende partij opwerpt, werd reeds verworpen door de Raad.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de *post factum* uitgevoerde studie van 2017 aantoont dat de eerdere studies van 2011 en 2015 niet tot een afdoende zorgvuldig onderzoek hebben geleid van de natuur in het VEN.

Uit de studies kan volgens de verzoekende partij niet besloten worden dat de schade herstelbaar is. Gelet op de aard van de exploitatie is het niet mogelijk om het herstel te laten gebeuren op de plaats van beschadiging met een kwantitatief en kwalitatief gelijkwaardige habitat. De effecten vormen een permanente versterking gedurende de exploitatie.

2.

De verwerende partij merkt in haar aanvullende antwoordnota op dat de verzoekende partij zich in haar aanvullende nota niet beperkt tot de gevolgen van het arrest van het Grondwettelijk Hof, maar dat zij bijkomende argumentatie bijbrengt met betrekking tot het vierde middel, eerste onderdeel.

De verwerende partij herneemt verder haar uiteenzetting uit haar antwoordnota en voegt daaraan toe dat de boven het VEN-gebied overdraaiende wieken geen impact hebben op wat er op de grond gebeurt, zodat er enkel gevolgen kunnen zijn voor vogels.

Zij wijst op het tussenarrest van de Raad van 8 mei 2018 en stelt dat daarin reeds werd beslist dat het onderzoek zich tot alle aspecten van eventuele gevolgen uitstrekt en dat het onderzoek afdoende is.

Volgens de verwerende partij rest de enige vraag of de eventuele, uiterst beperkte, schade herstelbaar is of niet. Zij stelt dat zij in de bestreden beslissing tot het besluit is gekomen dat de populatie geen enkele invloed ondergaat door eventuele sporadische slachtoffers, gelet op het feit dat de aanwezige vogels en vleermuizen courant voorkomen en geen bedreigde en uitzonderlijke diersoorten betreffen, en dat de schade derhalve herstelbaar is.

3.

De tussenkomende partij antwoordt dat de verzoekende partij een foutieve lezing geeft aan het arrest van het Grondwettelijk Hof, door te beweren dat in de VEN-toets geen schadedrempel is ingeschreven.

Zij stelt dat in navolging van het arrest van het Grondwettelijk Hof een activiteit die beperkt negatieve effecten veroorzaakt op een VEN-gebied wel kan worden vergund aangezien het Hof heeft benadrukt dat activiteiten vergund kunnen worden wanneer die slechts niet-betekenisvolle negatieve effecten kunnen hebben op de natuur in een VEN-gebied, voor zover het gaat om herstelbare schade. Onvermijdbare schade hoeft derhalve niet per definitie te leiden tot het afwijzen van een vergunningsaanvraag.

De tussenkomende partij wijst op de parlementaire voorbereiding met betrekking tot het begrip "*herstelbare schade*" en stelt dat de Raad in zijn wettigheidstoezicht de bevoegdheid heeft om na te gaan of de overheid geen kennelijke beoordelingsfout heeft begaan door te beslissen of de onvermijdbare schade al dan niet herstelbaar is.

Zij stelt dat er geen onvermijdbare en onherstelbare schade wordt veroorzaakt aan het VEN-gebied omdat de minimale en beperkte schade die de uitbating van de windturbines mogelijk zal veroorzaken hoe dan ook spontaan zal worden hersteld.

In de mate dat geoordeeld zou worden dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, vraagt de tussenkomende partij om toepassing te maken van de bestuurlijke lus zoals bepaald in artikel 34 DBRC-decreet.

De tussenkomende partij concludeert dat de milderende maatregelen een mogelijke impact op het Zomerklokje vermijden, en dat de minimale effecten op avifauna en vleermuizen terecht beoordeeld worden als vermijdbare en herstelbare schade. Doordat de populatie zichzelf kan herstellen zal een gestorven exemplaar ingenomen worden door een ander exemplaar van deze soort. Aangezien het herstel zal optreden in het VEN-gebied zelf, is er van compensatie geen sprake, en gaat het derhalve om herstelbare schade.

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij zich in haar aanvullende nota naar aanleiding van het arrest van het Grondwettelijk Hof niet beperkt tot een repliek met betrekking tot de gevolgen van het voormeld arrest, maar dat zij haar middelonderdeel verder uitbouwt.

De Raad stelt vast dat aan de partijen de mogelijkheid werd geboden om een aanvullende nota te bezorgen in het kader van het arrest van het Grondwettelijk Hof inzake de gestelde prejudiciële vraag. De Raad houdt derhalve slechts rekening met de aangebrachte argumenten voor zover deze betrekking hebben op de gevolgen van het arrest van het Grondwettelijk Hof.

2.

Het Grondwettelijk Hof oordeelt in het arrest met nummer 103/2019 van 27 juni 2019 als volgt:

“ ...

B.3.1. Artikel 26bis, § 1, eerste lid, van het decreet van 21 oktober 1997 bepaalt :

« De overheid mag geen toestemming of vergunning verlenen voor een activiteit die onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het VEN kan veroorzaken ».

Die bepaling werd ingevoegd bij decreet van 19 juli 2002. In de parlementaire voorbereiding van dat decreet wordt het onderscheid tussen vermijdbare en onvermijdbare schade verder verduidelijkt :

« Vermijdbare schade is die schade die kan vermeden worden door de activiteit op een andere wijze uit te voeren (bvb. met andere materialen, op een andere plaats, ...). Onvermijdbare schade is de schade die men hoe dan ook zal veroorzaken, op welke wijze men de activiteit ook uitvoert » (Part. St., Vlaams Parlement, 2001-2002, nr. 967/1, p. 17).

B.3.2. Artikel 36ter, § 4, van hetzelfde decreet bepaalt :

« De overheid die over een vergunningsaanvraag, een plan of programma moet beslissen, mag de vergunning slechts toestaan of het plan of programma slechts goedkeuren indien het plan of programma of de uitvoering van de activiteit geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van de betrokken speciale beschermingszone kan veroorzaken. De bevoegde overheid draagt er steeds zorg voor dat door het opleggen van voorwaarden er geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan ontstaan ».

Een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone is « een aantasting die meetbare en aantoonbare gevolgen heeft voor de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone, in de mate er meetbare en aantoonbare gevolgen zijn voor de staat van instandhouding van de soort(en) of de habitat(s) waarvoor de betreffende speciale beschermingszone is aangewezen of voor de staat van instandhouding van de soort(en) vermeld in bijlage III van dit decreet voor zover voorkomend in de betreffende speciale beschermingszone » (artikel 2, 30°, van hetzelfde decreet).

B.4.1. Volgens de Vlaamse Regering gaat de prejudiciële vraag uit van de verkeerde rechtsopvatting dat krachtens artikel 26bis, § 1, eerste lid, van het decreet van 21 oktober 1997 geen vergunning mogelijk is voor activiteiten die slechts niet-betekenisvolle negatieve effecten kunnen hebben op de natuur in het VEN.

B.4.2. Uit de parlementaire voorbereiding van die bepaling blijkt dat onvermijdbare schade niet per definitie moet leiden tot het afwijzen van een vergunningsaanvraag voor de betrokken activiteit :

« In de regeling voor vergunningen wordt thans ingevoerd dat de vergunningverlenende overheid maatregelen moet nemen om onvermijdbare schade te beperken, herstellen of eventueel te compenseren. Deze regeling geldt voor het gehele grondgebied van het Vlaamse Gewest. De mogelijkheid om een compensatieverplichting in de vergunningsvoorwaarden op te leggen is geen verplichting maar wordt voorzien voor die gevallen dat dit redelijkerwijs verantwoord lijkt. Een herstel beoogt op de plaats van beschadiging op lange termijn een kwantitatief en kwalitatief gelijkaardige habitat te ontwikkelen als er voor de beschadiging aanwezig was. Bij compensatie wordt er naar gestreefd om de globale natuurkwaliteit te herstellen doch niet noodzakelijk op dezelfde plaats en/of met de realisatie van een identiek habitat(type) » (Pari. St., Vlaams Parlement, 2001-2002, nr. 967/1, pp. 17-18).

B.4.3. De in het geding zijnde bepaling verbiedt met andere woorden enkel het verlenen van een vergunning in geval van onvermijdbare schade die tegelijk onherstelbaar is :

« Onvermijdbare schade die wel herstelbaar is, mag wel worden veroorzaakt. Onder herstel wordt een herstel van de schade verstaan op de plaats van beschadiging met een kwantitatief en kwalitatief gelijkaardige habitat als deze die er voor de beschadiging aanwezig was » (ibid., p. 20).

B.4.4. De verwijzende rechter, die de voormelde parlementaire voorbereiding aanhaalt, is zich ervan bewust dat krachtens artikel 26bis, § 1, eerste lid, van het decreet van 21 oktober 1997 een vergunning mogelijk is voor activiteiten die slechts niet-betekenisvolle negatieve effecten kunnen hebben op de natuur in een VEN-gebied, voor zover het gaat om herstelbare schade. Uit de motivering van de verwijzingsbeslissing blijkt evenwel dat de verwijzende rechter inzonderheid de situatie beoogt van onvermijdbare schade die tevens onherstelbaar is.

B.5. Op het vlak van het milieubeleid dient het Hof, rekening houdend met de verplichting die op grond van artikel 23, derde lid, 4°, van de Grondwet voor de gewestwetgevers geldt om het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu te waarborgen, het oordeel van die wetgevers betreffende het algemeen belang te eerbiedigen, tenzij dat oordeel onredelijk is.

B.6. De bescherming van het VEN beoogt een algehele doelstelling van natuurbehoud. Onder natuurbehoud wordt verstaan « het instandhouden, herstellen en ontwikkelen van de natuur en het natuurlijk milieu door natuurbescherming, natuurontwikkeling en natuurbeheer en het streven naar een zo groot mogelijke biologische diversiteit in de natuur en naar een gunstige staat van instandhouding van habitats en soorten » (artikel 2, 10°, van het decreet van 21 oktober 1997). Met de natuur wordt bedoeld « de levende organismen, hun habitats, de ecosystemen waarvan zij deel uitmaken en de daarmee verbonden uit zichzelf functionerende ecologische processen, ongeacht of deze al dan niet voorkomen in aansluiting op menselijk handelen, met uitsluiting van de cultuurgewassen, de landbouwdieren en de huisdieren » (artikel 2, 7°, van hetzelfde decreet).

De speciale beschermingszones zijn meer specifiek gericht op de instandhouding van in het wild levende vogelsoorten en van natuurlijke habitats en populaties van wilde dier- en

plantensoorten, in respectieve uitvoering van de reeds vermelde Vogelrichtlijn en Habitatrichtlijn. Zij hebben derhalve een specifieke doelstelling die niet volledig samenvalt met de bescherming van het VEN. Zoals reeds werd opgemerkt, kan een speciale beschermingszone deel uitmaken van het VEN, maar kan zij ook buiten het VEN gelegen zijn. Anders dan voor het VEN, gelden voor de speciale beschermingszones bijzondere instandhoudingsdoelstellingen ten aanzien van de betrokken soorten of habitats. De mogelijke gevolgen van een activiteit moeten worden beoordeeld « in het licht van de specifieke bijzonderheden en milieukeukenmerken van het beschermde gebied waarop de activiteit betrekking heeft, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de instandhoudingsdoelstellingen » (Parl. St., Vlaams Parlement, 2001-2002, nr. 967/1, p. 35).

B.7 Gelet op de verschillende focus en finaliteit van de bescherming van de betrokken natuurgebieden, is het een objectieve en pertinente keuze van de decreetgever om de maatstaf van de natuurtoets daarop af te stemmen en de vergunningsaanvraag te laten toetsen aan het criterium van onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het geval van de VEN-toets, en aan het criterium van betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken in het geval van de habitat-toets. Bij de uitoefening van zijn toetsing aan het beginsel van de gelijkheid en niet-discriminatie komt het niet aan het Hof toe een oordeel te vellen over de opportuniteit van die keuze.

B.8 Bovendien heeft de in het geding zijnde bepaling geen onevenredige gevolgen. Zij staat toe dat een activiteit die onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in het VEN kan veroorzaken, bij afwezigheid van een alternatief toch kan worden toegelaten of uitgevoerd « om dwingende redenen van groot openbaar belang, met inbegrip van redenen van sociale of economische aard ». In dat geval dienen « alle schadebeperkende en compenserende maatregelen » te worden genomen (artikel 26bis, § 3, van het decreet van 21 oktober 1997).

De formulering van die afwijkingsregeling, zo blijkt uit de parlementaire voorbereiding, werd « op dit punt afgestemd op deze voorzien in artikel 36ter met betrekking tot speciale beschermingszones » (Pad. St., Vlaams Parlement, 2001-2002, nr. 967/1, pp. 20-21).

B.9 Ten slotte, zoals de Vlaamse Regering opmerkt, dient de vergunningverlenende overheid op grond van de concrete omstandigheden te beoordelen of een activiteit onvermijdbare en onherstelbare schade aan de natuur in een VEN-gebied kan veroorzaken. In de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht beschikt de Raad voor Vergunningsbetwistingen vervolgens over de bevoegdheid om na te gaan of de overheid geen kennelijke beoordelingsfout heeft begaan door te beslissen dat de onvermijdbare schade al dan niet herstelbaar is.

*B.10. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.
...*

3.

Hoewel voor een nadere duiding van de beoordeling van het eerste onderdeel van het vierde middel in principe verwezen kan worden naar de beoordeling van de Raad in zijn tussenarrest van 8 mei 2018 dient in het licht van de argumenten van de tussenkomen partij te worden herhaald dat de stelling dat het *in casu* om onvermijdbare, maar herstelbare schade gaat, niet wordt ondersteund door de gegevens van het voorliggende dossier en dat de beoordeling van de verwerende partij in de bestreden beslissing in dat verband als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd.

Uit de uitgevoerde oorspronkelijke verscherpte natuurtoets is immers gebleken dat verschillende vogelsoorten werden waargenomen in het VEN-gebied. Uit de door de tussenkomende partij zelf bijgebrachte *post factum* verscherpte natuurtoets van 20 september 2017 blijkt dat de sperwer en de buizerd wellicht broeden binnen het VEN, en heeft de Raad in zijn tussenarrest opgemerkt dat daarin sprake is van een beperkt negatieve invloed op broedvogels en pleisterende of overwinterende vogels dat zich spontaan zou moeten herstellen, en dat het laag slachtoffer risico ten gevolge van de directe impact van niet-onherstelbare aard zou zijn. In de verscherpte natuurtoets van 2017 wordt de herstelbaarheid van de onvermijdbare schade geënt op het gegeven dat de avifauna voorkomt in de ruimere omgeving en dat een volledig en spontaan natuurlijk herstel te verwachten valt, gelet op het verwaarloosbaar karakter van de potentiële effecten en gelet op de relatieve kwaliteit van het VEN-gebied.

De Raad heeft evenwel in zijn tussenarrest reeds geoordeeld dat uit het gegeven dat de besproken soorten in de ruimere omgeving voorkomen, en dat er een spontaan herstel van de populatie verwacht kan worden, geen blijkt geeft van een antwoord op de vraag of de onvermijdbare schade hersteld wordt op de plaats van de beschadiging.

De tussenkomende partij draagt in haar replieknota op het arrest van het Grondwettelijk Hof geen argumenten aan die anders doen besluiten. Waar de tussenkomende partij opnieuw de klemtoon legt op het gegeven dat een gestorven exemplaar in het VEN-gebied kan worden ingenomen door een ander exemplaar van deze soort, blijkt uit dit gegeven op zich niet of dit herstel zich binnen het VEN-gebied voltrekt.

Bovendien stelt de Raad vast dat zowel in de opgestelde natuurstudies met betrekking tot de VEN-toets, als het betoog van de tussenkomende partij, telkens gesproken wordt van een beperkt negatief effect, maar dat daarbij geen rekening lijkt gehouden te worden met het gegeven dat de windturbines permanent blijven opereren, en dat de natuurwaarden in het VEN-gebied derhalve niet eenmalig maar permanent onderworpen zullen zijn aan een minstens beperkte negatieve impact ten gevolge van de windturbines. Ook dit gegeven is niet afdoende betrokken in de beoordeling door de verwerende partij dat de schade als herstelbare schade kan beschouwd worden.

4.

Het eerste onderdeel van het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Gezien de hiervoor gedane vaststellingen en bespreking acht de Raad een toepassing van de bestuurlijke lus niet opportuun.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de NV ASPIRAVI is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 28 oktober 2016, waarbij aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend onder voorwaarden voor het bouwen van een windpark bestaande uit 3 windturbines en 2 middenspanningscabines op de percelen gelegen te 8540 Deerlijk, Hoekstraat zn en te 8790 Waregem, Blauwe-Zwaanstraat zn/Mosschaardstraat zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie B, nummer 988A en sectie F, nummers 345A, 347, 425, 426A Waregem.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 januari 2020 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH